

ПАСТОРАЛЪ

I

Докато шуми надъ насъ шатъра на зеления джбъ,
и като ясно море се вълнува младата трева,
докато слънцето догори върху планинския ржбъ,
и кукувицата отчете — нашия животъ, невямъ . . .

Доде трае този день, който не ще се върне за насъ, —
притвори очи за мигъ, и изслушай — като на шега —
старинния пасторалъ, нѣженъ като пѣсенъта на сазъ,
изпѣтъ преди много вѣкове, — каточе отъ менъ, сега:

II

Ти, който въ лѣтния зной уморено отъ пжтя не бѣгашъ,
и, като мене, въ леса — хладенъ не диришъ подслонъ.
Ти, който носишъ въ ржце — като жезълъ — попжтна тояга,
който по хълма вървишъ — сякашъ възлизашъ на тронъ. —

Кой е рода ти, не знамъ, но ела — и отъ джбови листи
азъ ще ти сложа вѣнецъ. — Кой си, не искамъ да знамъ:
— Панъ, олимпиаецъ, — пиратъ ли — дошълъ срѣдъ водитѣ златисти
бѣлитѣ кораби ти — пепель да сторишъ и пламъ . . .

Слушай: царица да бѣхъ, бихъ ти дала азъ своето племе —
вождъ да му бждешъ и царъ — ти, моя погледъ сразилъ . . . —
Пастирка малка сега — е сирашкиятъ жребий мой земень,
стадото мое брои — три само бѣли кози . . .